

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 92.469 van 22 januari 2001
in de zaak A. 74.462/IX-385.**

In zake : Jan MÜSING,
wonende te ANTWERPEN,
Niellonstraat 23

tegen :

het Vlaams Instituut voor Zelfstandig Onder-
nemen,
dat woonplaats kiest bij
advocaten M. BOES en W. MERTENS,
kantoor houdende te BERINGEN,
Scheigoorstraat 5.

D E R A A D V A N S T A T E , I X e K A M E R ,

Gezien het verzoekschrift dat Jan MÜSING op 23 mei 1997 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van volgende beslissingen van de praktijkcommissie van het Vlaams Instituut voor Zelfstandig Ondernemen (hierna : VIZO) :

- 1° de beslissing van 19 maart 1997 waarbij zijn erkenning als leersecretaris met ingang van 24 maart 1997 wordt geschorst voor de duur van het onderzoek van klachten betreffende de kosteloze begeleiding van leerovereenkomsten en waarbij hij aangemaand wordt om leerlingen te verwittigen dat zij geen 200 BEF administratiekosten moeten betalen en om reeds betaalde bedragen terug te storten;
- 2° de beslissing van 14 april 1997 waarbij de erkenning van verzoeker als leersecretaris wordt opgeheven;
- 3° de beslissing van 21 april 1997 waarbij de sub 2° vermelde beslissing wordt ingetrokken en hernomen;

Gezien het arrest nr. 69.906 van 1 december 1997 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging is bevolen van de tweede bestreden beslissing;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur L. VERMEIRE;

Gelet op de beschikking van 22 mei 1999 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 6 november 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 december 2000;

Gehoord het verslag van staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. COEN, die verschijnt voor verzoeker;

Gehoord het gedeeltelijk eensluidend advies van auditeur L. VERMEIRE;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Jan MÜSING is sinds 1972 leersecretaris en geeft uitvoering aan circa 500 lopende leerovereenkomsten.

1.2. Op 19 maart 1997 beslist de praktijkcommissie van het VIZO Jan MÜSING op grond van artikel 7, § 5 van het besluit van de Vlaamse regering van 30 maart 1994 betreffende het statuut van de leersecretaris voorlopig te schorsen voor de duur van het onderzoek naar de mogelijke opheffing van zijn erkenning als leersecretaris op grond van de artikelen 3, 2° (onverenigbaarheid met de functie van directeur of medewerker van een centrum, lesgever uitgezonderd), 7, §§ 2 (opheffing van erkenning indien leersecretaris niet meer verbonden is door een overeenkomst) en 3 (opheffing van erkenning indien blijkt dat leersecretaris zijn opdracht niet naar behoren vervult overeenkomstig de bepalingen van het decreet, de uitvoeringsbesluiten, de overeenkomst of de richtlijnen vastgelegd door de praktijkcommissie), en 13 (o.a. persoonlijke en onafhankelijke uitoefening van de opdracht; kosteloosheid) van hetzelfde besluit van de Vlaamse regering van 30 maart 1994. Met hetzelfde besluit wordt verzoeker ook "gelast om vóór 14 april 1997 alle leerlingen die een aangetekend schrijven dd. 21 en 24.02.1997 betreffende 'Tussentijdse evaluatie van uw takenboekje' ontvingen, aan te schrijven dat zij geen 200 fr. administratiekosten moeten betalen en hen, in het geval reeds werd betaald, 200 fr. terug te storten". Voor die beslissing verwijst de praktijkcommissie naar de artikelen 12 en 13 van het genoemde besluit van 30 maart 1994.

1.3. Bij verzoekschrift van 24 maart 1997 vordert Jan MÜSING de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze beslissing. De vordering wordt in het arrest nr. 65.718 van 28 maart 1997 verworpen bij gebreke van een ernstig nadeel, aangezien de beslissing slechts gold tot de definitieve beslissing van de praktijkcommissie die daarover op 14 april 1997 zou beraadslagen.

Deze beslissing vormt het eerste voorwerp van het onderhavig annulatieberoep.

1.4. De beslissing van 19 maart 1997 wordt met een aangetekende brief van 20 maart 1997 aan verzoeker medegedeeld.

Tegelijk wordt hij erop gewezen dat hierover beraadslaagd zal worden op 14 april 1997, dat hij het volledig dossier zal ontvangen na ontvangst van het vereiste advies van de provinciale dienst Vlaams Instituut voor het Zelfstandig Ondernemen en dat hij kan vragen gehoord te worden, eventueel bijgestaan door een raadsman.

1.5. Op 14 april 1997 besluit de praktijkcommissie van het Vlaams Instituut voor het Zelfstandig Ondernemen de erkenning van Jan MÜSING als leersecretaris op te heffen.

Deze beslissing vormt het tweede voorwerp van het onderhavig annulatieberoep.

1.6. Op de zitting van 21 april 1997 beslist de praktijkcommissie, op voorstel van de voorzitter, eenparig om de voormelde beslissing van 14 april 1997 in te trekken aangezien deze niet bij geheime stemming tot stand kwam. Een nieuwe beslissing wordt genomen die luidt als volgt :

"Overeenkomstig de bepalingen van de artikelen 35 en 67 van het Decreet van 23.01.1991 betreffende de vorming en de begeleiding van zelfstandigen en KMO en van artikel 7 van het BVR van 30.03.1994 betreffende het statuut van de leersecretaris besluit de praktijkcommissie eenparig, na geheime stemming, om de erkenning van de heer J. MÜSING als leersecretaris met ingang van heden op te heffen".

Dit is de derde beslissing waarvan de schorsing gevorderd wordt.

2. Overwegende dat tijdens de onderhavige beroepsprocedure de reglementering gewijzigd is; dat het besluit van de Vlaamse regering van 30 maart 1994 vervangen is door het besluit van de Vlaamse regering

van 7 april 1998 betreffende het statuut van de leersecretaris; dat die nieuwe regeling -die overigens geïnspireerd is door het schorsingarrest nr. 69.906 in de hier aan de orde zijnde betwisting- bekendgemaakt is in het Belgisch Staatsblad van 24 juni 1994, dat zij de inhoud van het besluit van 30 maart 1994 integraal herneemt en dat zij terugwerkt tot de dag van inwerkingtreding van het besluit van 30 maart 1994 met dien verstande dat die terugwerking niet van toepassing is 'op de rechtsgedingen die tussen 1 april 1994 en de datum van publicatie van dit besluit in het Belgisch Staatsblad werden aanhangig gemaakt' (artikel 32, § 2); dat de nieuw ingevoerde regeling derhalve buiten de bespreking kan blijven;

Over de ontvankelijkheid van het beroep.

3.1. Overwegende dat de beslissing van 14 april 1997, het tweede voorwerp van het onderhavige beroep, op 21 april 1997 door de praktijkcommissie ingetrokken is; dat in het arrest nr. 69.906 van 1 december 1997 dienaangaande vastgesteld is dat verzoeker het intrekkingbesluit niet betwist heeft en dat het definitief geworden is; dat wat de grond van de zaak betreft diezelfde vaststelling zich opdringt; dat het beroep, zoverre het gericht is tegen het besluit van 14 april 1997, geen voorwerp meer heeft;

3.2. Overwegende dat de vraag rijst of het beroep, wat zijn eerste voorwerp betreft, tijdig ingesteld is;

3.2.1. Overwegende dat verzoeker, waar hij de ontvankelijkheid ratione temporis van het beroep bespreekt, uiteenzet dat hij het besluit van 19 maart 1997, dat hem aangetekend verzonden is op 21 maart 1997, ontvangen heeft op 24 maart 1997; dat evenwel, in de algemene uiteenzetting van de feitelijke gegevens,

verzoeker aanstipt dat hij op 21 maart 1997 "een kopie van een brief van 20 maart 1997" ontvangen heeft, dit is een kopie van de brief die op 21 maart 1997 aangetekend naar hem is opgestuurd;

Overwegende dat de kennisgeving van een beslissing, die de termijn voor het indienen van een beroep bij de Raad van State doet ingaan, in beginsel aan geen bijzondere vormvoorschriften, bijvoorbeeld de aangetekende verzending langs de post, onderworpen is; dat te dezen verzoeker zelf uiteenzet dat hij op 21 maart 1997 een kopie van de brief van 20 maart 1997 gekregen heeft; dat hij bijgevolg op die dag kennis heeft genomen van het besluit van 19 maart 1997; dat, vanaf die dag berekend, de beroepstermijn afliep op dinsdag 20 mei 1997;

3.2.2. Overwegende dat in het verzoekschrift weliswaar wordt betoogd dat de kennisgevingen die verzoeker ontvangen heeft geen melding maken van de mogelijkheid om tegen de beslissingen in beroep te gaan, zodat overeenkomstig artikel 19, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State de beroepstermijn zeker niet vóór de aangetekende kennisgeving van 24 maart 1997 is ingegaan; dat in het auditoraatsverslag uiteengezet wordt dat verzoeker, aangezien hij op 24 maart 1997 bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van tenuitvoerlegging heeft gevorderd van het besluit van 19 maart 1997 en aangezien hij voordien, op 10 augustus 1994, ook reeds de vernietiging had gevraagd van het besluit van 30 maart 1994 van de Vlaamse regering, voldoende bekend was met de procedureregeling opdat hij zich niet zou kunnen beroepen op het voordeel dat artikel 19, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State aan onwetende verzoekers verleent; dat verzoeker daar in zijn laatste memorie op antwoordt dat de rechtspraak van de Raad van State met betrekking tot de toepassing van artikel 19, tweede lid, van de

gecoördineerde wetten op de Raad van State inconsistent is - een verzoeker mag niet wachten om beroep in te stellen hoewel de beroepsmogelijkheden hem niet zijn medegedeeld; hij mag wel wachten wanneer een bekendgemaakte beslissing hem persoonlijk aangezegd moet worden - en dat de arresten betrekking hebben op verzoekers die wegens het aantal verzoekschriften dat zij hadden ingediend geacht werden de procedurevoorschriften te kennen terwijl hijzelf geen dergelijke "routinier" is;

Overwegende dat uit het administratief dossier van de zaak blijkt dat de verwerende partij, hoewel artikel 19, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State haar zulks gebod, verzoeker nooit formeel op de hoogte heeft gesteld van de mogelijkheid om bij de Raad van State in beroep te gaan; dat de vaststelling dat verzoeker in 1994 een annulatieberoep ingediend heeft tegen het besluit van 30 maart 1994 en dat hij op 24 maart 1997 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend niet van aard is om het vermoeden te doen ontstaan dat hij zich op een volkomen onterechte manier beroept op de bescherming die artikel 19, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State hem biedt; dat daaruit volgt dat de kennisneming op 21 maart 1997 van het besluit van 19 maart 1997 de beroepstermijn niet heeft doen ingaan; dat het annulatieberoep tegen dat besluit van 19 maart 1997 ontvankelijk is ingediend;

3.3. Overwegende dat vervolgens de vraag rijst of het beroep, wat zijn eerste voorwerp betreft, ontvankelijk is *ratione personae* en *materiae*; dat verzoeker zich verzet tegen het besluit van de praktijkcommissie van 19 maart 1997 in de mate dat zijn erkenning vanaf 24 maart 1997, voor de duur van het onderzoek naar door hem begane onregelmatigheden, geschorst wordt en in de mate dat hem opdracht wordt gegeven leerlingen mede te

delen dat zij geen 200 BEF administratiekosten moeten betalen en reeds betaalde gelden terug te storten;

3.3.1. Overwegende dat de schorsing van verzoekers erkenning niet opgeslorpt is door de definitieve opheffing van die erkenning aangezien de ingangsdatum van de opheffing formeel op 21 april 1997 is bepaald; dat verzoeker ook belang heeft bij de afzonderlijke vernietiging van de schorsingsbeslissing;

3.3.2. Overwegende dat de beslissing om verzoeker te gelasten een brief te schrijven naar een aantal leerlingen en om reeds betaalde bedragen terug te betalen de rechtstoestand van verzoeker niet wijzigt; dat die beslissing dan ook niet met een annulatieberoep bestreden kan worden;

3.4. Overwegende, derhalve, dat wat verzoeker ontvankelijk bestrijdt is : 1) het besluit van de praktijkcommissie van het VISO van 19 maart 1997 in zoverre het de erkenning van verzoeker overeenkomstig artikel 7, § 5, van het besluit van de Vlaamse regering van 30 maart 1994 betreffende het statuut van de leersecretaris, met ingang van 24 maart 1997 schorst voor de duur van het onderzoek en 2) het besluit van de praktijkcommissie van 21 april 1997 waarbij de erkenning van verzoeker overeenkomstig de artikelen 35 en 67 van het decreet van 23 januari 1991 en artikel 7 van het besluit van de Vlaamse regering van 30 maart 1994 wordt opgeheven;

De grond van de zaak : het derde voorwerp van het beroep.

4.1. Overwegende dat het arrest nr. 69.906 van 1 december 1997 het eerste onderdeel van het eerste middel ernstig heeft bevonden; dat verzoeker daarin de schending aanvoert van het legaliteitsbeginsel en van

artikel 159 van de Grondwet, doordat de bestreden beslissing toepassing maakt van het besluit van de Vlaamse regering van 30 maart 1994 betreffende het statuut van de leersecretaris dat in strijd is met de hogere rechtsnormen, aangezien dat besluit artikel 3, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State schendt omdat het niet werd onderworpen aan het beredeneerd advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State en er geen redenen werden aangehaald om de dringende noodzakelijkheid aan te tonen;

Overwegende dat de verwerende partij daarop het antwoord herhaalt dat zij reeds in haar nota met opmerkingen had aangebracht; dat zij daar nu aan toevoegt dat, indien men aanneemt dat de door verzoeker begane overtredingen altijd gekoppeld worden aan het besluit van 30 maart 1994, er wegens de onwettigheid van dat besluit nooit een erkenning opgeheven kan worden, terwijl het nochtans een beginsel van het tuchtrecht is dat vast staande tuchtfeiten daadwerkelijk bestraft kunnen worden ongeacht de rechtsregel waarop het bestuur zich daarvoor steunt;

4.2.1. Overwegende dat de Raad van State bij arrest nr. 91.999 van 8 januari 2001 het besluit van 30 maart 1994 van de Vlaamse regering vernietigd heeft; dat daarmee vast komt te staan dat het hier bestreden besluit, dat toepassing heeft gemaakt van dat besluit van de Vlaamse regering, geen wettige grondslag heeft;

4.2.2. Overwegende dat de bijkomende argumentatie van de verwerende partij in de memorie van antwoord niet overtuigt; dat, immers, de praktijkcommissie overeenkomstig artikel 35, juncto artikel 66, 1° van het decreet van 23 januari 1991 de erkenning van de leersecretarissen slechts kan schorsen, intrekken of opheffen "binnen de voorwaarden vastgelegd door de Vlaamse regering"; dat de praktijkcommissie dus slechts kan handelen binnen de

krijtlijnen die de Vlaamse regering daadwerkelijk getrokken heeft, onder meer wat de vaststelling betreft van de feiten die een reden kunnen vormen om een verleende erkenning te schorsen, op te heffen of in te trekken; dat zulks te dezen ook gebeurd is waar de bestreden beslissing steunt op tekortkomingen die niet zonder de uitdrukkelijke bepaling van artikel 7, § 3 van het besluit van 30 maart 1994 -waarin bepaald is dat de erkenning opgeheven zal worden wanneer de leersecretaris zijn opdracht niet naar behoren vervult overeenkomstig de bepalingen van het decreet, de besluiten genomen ter uitvoering van het decreet, de overeenkomst of de richtlijnen van de praktijkcommissie- binnen de bevoegdheid van de praktijkcommissie konden worden gebracht; dat een en ander tot gevolg heeft dat de onwettigheid van het reglementair besluit dat de noodzakelijke basis vormt voor het bestreden opheffingsbesluit, dat besluit zelf ook onregelmatig maakt;

4.3. Overwegende dat het bestreden besluit steunt op een onwettig reglement; dat het eerste onderdeel van het eerste middel gegrond is;

De grond van de zaak : het eerste voorwerp van het beroep.

5.1. Overwegende dat verzoeker het sub 4.1. samengevatte middel eveneens doet gelden ten aanzien van de beslissing van de praktijkcommissie van 19 maart 1997 houdende de voorlopige schorsing van de erkenning van verzoeker voor de duur van het onderzoek;

5.2. Overwegende dat die beslissing haar rechtsgrond uitsluitend vindt in artikel 7, § 5, van het besluit van de Vlaamse regering van 30 maart 1994; dat derhalve ook hier gesteld moet worden dat de onwettigheid van het besluit van 30 maart 1994 de onwettigheid van het toepassingsbesluit met zich brengt; dat het middel ook te dien aanzien gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd worden :

1. het besluit van 19 maart 1997 van de praktijkcommissie van het VIZO waarbij de erkenning van verzoeker wordt geschorst voor de duur van het onderzoek;
2. het besluit van 21 april 1997 waarbij de erkenning van verzoeker als leersecretaris wordt opgeheven.

Artikel 2.

Het beroep wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 4.

De kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, bepaald op veertienduizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tweeëntwintig januari 2000 en een, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

J. DE BRABANDERE.